

AISSLING FOWLER

VUURBLOED

FENIKS EN HET IJSPAELS

Vertaling Maren Mostert
Illustraties Sophie Medvedeva

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC* om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2023 Aisling Fowler
Oorspronkelijke titel: *Phoenix and the Frost Palace*
Copyright Nederlandse vertaling: © HarperCollins Holland 2023
Vertaling: Maren Mostert
Omslagontwerp: © HarperCollinsPublishers Ltd 2023
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Sophie Medvedeva 2023
Illustraties binnenwerk: © Sophie Medvedeva 2023
Kaart binnenwerk: © Virginia Allen 2023
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1244 5
ISBN 978 94 027 6816 9
NUR 283
Eerste druk april 2023

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins *Children's Books*, London, Great Britain.
HarperCollins *Children's Books* is een onderdeel van HarperCollinsPublishers Ltd.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

TOMMEL

IJsgaard

De Bevroren
Vlakten

De Oerbomen

Het Bevroren Bos

De Slogandbergen

De bergstam

Het Jagersfort

Stortwatervliet

De Richel

Eindeloze
Oceaan

De rivierstam

De Ilara

De kom

De grasstam

Veilige route

Veilige route

Pea

Rivierland

De Greep

De woudstam

De Grote Wouden

Het Ilara-
meer

De Drijvende Markt

Salamander-
sloot

De moerasstam

De woestijnstam

Veilige route

Veilige route

De Gouden Gulden

Hoofdstuk 1

Terwijl Feniks de steile, grof uitgehouwen traptreden in de klifwand hoger en hoger beklom, deden haar benen steeds meer pijn. Maar ondanks de zware inspanning was ze opgewekt. Voor het eerst in dagen waren de wolken rondom Richel langs de helling omlaaggekropen en hadden ze plaatsgemaakt voor de helderblauwe hemel boven het dorp van de bergstam, waar de Jagers verbleven. Het was eindelijk gestopt met regenen en perfect weer om op jacht te gaan.

‘We halen de bergtop nooit!’ kreunde Vijf terwijl hij met Zeven en Zes achter Feniks aan omhoogklauterde.

‘Laten we maar even stoppen,’ zei Zeven, naar lucht happend.

‘Ja,’ bracht Zes uit, net zo buiten adem als zijn zus.

Vijf zuchtte opgelucht. ‘Geniaal plan, Zeven.’

Toen Feniks achteromkeek, zag ze dat het drietal al was gestopt. Ze zaten uitgeput tegen elkaar aan op een traptrede, hun haar klam van het zweet ondanks de ijskoude lucht. Ze hield haar commentaar voor zich – ze hadden net nog gepauzeerd, in dit tempo zouden ze de top echt niet bereiken – en in plaats daarvan knikte ze.

‘Goed dan, een korte pauze,’ zei ze. Ze vond het zelf eigenlijk ook wel fijn om even op adem te komen.

Op haar schouder zwiepte Wiebel, haar eekhoorn, vrolijk met zijn pluimstaart, zijn roodbruine vacht glanzend in het zonlicht. Hij keek met zijn heldere oogjes naar iets hoog boven hen en Feniks liet haar adem ontsnappen terwijl ze haar hoofd naar achteren hield om het ook te kunnen zien. De klif rees hoog op

en de trap slingerde zigzaggend langs de steile rotswand omhoog. Ze waren op weg naar de bergtop, waar een rood geschilderd platform over de rand van de klifwand uitstak. Het was de plek waar de bergzwevers zich afzetten voor hun vlucht en weer landden, en zo te zien bivakkeerde er ook een randworm.

Feniks kreunde zacht; de top leek nog onvoorstelbaar ver weg. 'Jij hebt geluk,' mompelde ze tegen Wiebel. 'Kon iemand mij maar dragen!' Wiebel kwetterde vrolijk, overduidelijk tevreden met zichzelf.

Toen ze naar beneden keek, had ze er meteen spijt van. De wolken in de diepte veranderden voortdurend van vorm en onttrokken de grond aan het zicht. Zelfs Richel, de kleurige nederzetting van de bergstam, was niet te zien. Haar maag keerde om en ze keek vlug weg om haar blik weer op het rode platform te richten.

'We zijn al veel dichterbij,' liet ze de anderen weten.

Vijf snoof bozig. 'Leugenaar die je bent, Twaalf!' Zijn donkere haar hing deels voor zijn gezicht, waardoor je zijn vuurrode wangen niet kon zien.

'Ik heet nu Feniks,' hielp ze hem herinneren, waarna ze naar hem grijnsde. 'En we moeten echt doorlopen! Kom op!'

Met een zucht kwamen haar drie vrienden achter haar aan, en terwijl ze de klifwand beklommen, drukten ze zich er dicht tegenaan. De bergstam zag het nut niet in van veiligheidstouwen langs de trap en de angst voor een val knaagde constant aan hen, ze werden er allemaal behoorlijk nerveus van.

'Hebben jullie nog meer ideeën voor je Jagersnaam?' vroeg Zeven, omkijkend naar Vijf en Zes.

Vijf vrolijkte meteen op. 'Grappig dat je dat vraagt. Ik heb laatst een lijst gemaakt.' Hij hield zijn mond en keek Zes met een scherpe blik aan. 'Ja, inderdaad, wéér een lijst.'

'Ik ook,' zei Zes, en hij grinnikte. 'Mij lijkt Papegaai een heel geschikte naam voor jou.'

Feniks schoot in de lach. ‘Wát? Die lawaaiige felgekleurde vogels?’

Zes knikte glimlachend, hij kon zijn leedvermaak over Vijfs verontwaardiging niet verbergen.

‘Of Pauw m-misschien?’ opperde Zeven onschuldig.

‘Jullie zijn verschrikkelijk, allebei!’ foeterde Vijf. ‘Nee, ik dacht zelf meer aan...’ Hij zweeg een moment om de spanning op te voeren. ‘...Nachthavik.’

Zeven ving Feniks’ blik, waarna ze allebei snel wegkeken om niet in lachen uit te barsten.

Zes schudde zijn hoofd terwijl hij moeite deed om niet te grimassen. ‘Vreselijk!’

‘Echt?’ Vijf haalde zijn schouders op en de anderen knikten hevig. ‘Goed dan, wat vinden jullie van Zwaardzwaai?’

‘Nee!’

‘Ijskrijserjager?’

‘Absoluut niet!’ Zes rolde met zijn ogen. ‘En trouwens, wanneer heb jij ooit jacht gemaakt op een Ijskrijser?’

Feniks kon er niets aan doen en huiverde toen Vijf het duistere wezen noemde. Het was pas drie maanden geleden dat een van die monsters Zilver, haar mentor, van het leven had beroofd in het Jagersfort.

Ook Zevens gezicht betrok, en Feniks vroeg zich af of ze aan haar ontvoering op diezelfde dag moest denken. Of aan het gevecht dat als gevolg daarvan was uitgebroken, waarbij Feniks het Jagersfort met haar – toen net ontdekte – elementaire magie had verwoest zonder dat het haar bedoeling was geweest...

Ze zette de gedachte snel van zich af en dwong zichzelf haar aandacht weer op het gesprek te richten. ‘Ik denk dat jij nu aan de beurt bent, Zes,’ zei ze, en ze toverde een grijns op haar gezicht. ‘Ik kom telkens uit op Geit als Jagersnaam voor jou.’

‘Géit?’ Zes’ afschuw was hilarisch.

‘Je bent snel en staat stevig op je benen.’ Het kostte Feniks moeite om haar gezicht in de plooi te houden.

‘Helemaal w-waar!’ Zeven grinnikte. ‘Dat is altijd zo geweest!’

Vijf knikte ernstig. ‘Dat is een goeie, Feniks. Geit maakt zeker weten een kans.’

‘Als je het zo’n leuke naam vindt, neem hem dan zelf,’ snauwde Zes.

De vier vrienden klauterden kibbelend verder omhoog, totdat de traptreden ongeveer een uur later onverwacht vlakker werden en ze zich plotseling op de bergtop bevonden. De lucht was hier ijl en het uitzicht zo mooi dat ze er stil van werden. In de diepte strekte zich een melkwitte wolkenzee uit tot aan de horizon en tussen de kolkende massa doemde de ene na de andere berg op, hun toppen met glinsterende sneeuw bedekt.

‘De ijsgodinnen zij dank,’ verzuchtte Vijf terwijl hij op zijn hurken ging zitten.

‘Oké,’ zei Zes en hij zag er opeens heel vastberaden uit. ‘Zullen we dan nu eerst kijken wat we over de randworm weten?’ Hij stak Vijf zijn hand toe en trok hem overeind.

‘Stamoudste Ijspegel vertelde dat het beest drie dagen geleden bijna een van de bergzwevers te grazen had genomen,’ zei Feniks.

De zwevers waren de meest gerespecteerde mensen van de bergstam, na het stamhoofd zelf. Ze gebruikten handgemaakte vleugels om op de thermiek te zweven en waarschuwden voor gevaren lang voordat die zich voordeden.

‘Hij vermoedt dat het monster nog op de loer ligt en zijn kans afwacht bij de rand van het platform,’ merkte Vijf op, en hij huiverde. ‘Maar ik hoop dat hij genoeg heeft gekregen van de stortregen en is vertrokken.’

‘Vijf!’ riep Zes uit. ‘Dat is niet de goede instelling voor een Jager, zeker niet tijdens onze eerste echte jacht!’

‘Zelfs ik h-hoop dat hij daar nog is,’ zei Zeven opgewekt.

‘Jij hoeft het niet tegen hem op te nemen,’ mompelde Vijf.

‘Maar ik leer heel veel...’ Zeven glimlachte zwakjes. ‘...van jullie fouten.’

‘Hé, dat is niet grappig!’

‘Wij maken geen fouten,’ zei Feniks stellig terwijl ze het groepje naar de rode planken van het platform leidde, dat uitstak boven de angstaanjagende diepte.

Iets verder naar achteren bevond zich een A-vormig bouwsel: de vleugelopslag. Het dak was in de vorm van twee naar beneden gespreide vleugels uitgehouwen, die verblindend helderwit afstaken tegen de blauwe lucht. Vanaf de ingang leidde een trap omlaag, rechtstreeks naar het zweversplatform. Feniks kreeg kippenvel, alleen al bij de aanblik van de rode planken. Ze moest er niet aan denken erop te stappen, naar de rand te lopen en de met veren bedekte houten zweefvleugels om te binden, om vervolgens de sprong te wagen en het beste ervan te hopen... Ze kromp ineen bij de gedachte, maar verdrong haar angst meteen.

‘Geen fouten,’ mompelde ze nogmaals om zichzelf gerust te stellen. Wiebel piepte instemmend en zwiepte vrolijk met zijn pluimstaart.

‘Volgens *Magische wezens* vormen randwormen toch alleen een probleem voor de bergstam, als ik het goed heb onthouden?’ vroeg Zes.

Feniks knikte bevestigend.

Vijf zuchtte. ‘Vooruit, vertel ons iets over die beesten. We weten allemaal dat jij het boek uit je hoofd kent.’

Ze grimaste en riep een beeld op van de paragraaf in *Magische wezens* over deze monsters.

‘Randwormen zijn gemene plaagdieren en leven in de bergen,’ vertelde ze alsof ze het voorlas. *‘Ze houden zich schuil op rotsplateaus boven steile hellingen en nemen de vorm en kleur aan van hun omgeving. Door zichzelf tegen de grond te drukken en zich*

uit te rekken voorbij de echte rand van de klifwand kunnen ze de schijn wekken dat de rand tot bijna twee meter verder weg is dan in werkelijkheid het geval is. Iedereen die de pech heeft op een randworm te gaan staan, zal zijn dood tegemoet vallen, waarna de worm naar beneden kruipt om zijn slachtoffer te verorberen.'

'Weer-zin-wékkend,' zei Vijf.

Feniks negeerde hem.

'Als ze worden aangevallen, nemen deze gemene wezens hun ware gedaante aan, met opvallend veel poten. Hun kaken zijn zo sterk dat ze er botten mee kunnen verbrijzelen en hun staart, die aan een zweep doet denken, is bedekt met giftige weerhaakjes. Ontwijk de staart tegen elke prijs: het gif werkt verlamdend.'

'En de cijfers van de rangorde?' vroeg Zes haar terwijl hij zijn pijlkoker controleerde.

Feniks glimlachte. *'Moordzuchtig: vier van de tien. Gevaarlijk: zes van de tien. Moeilijk te verslaan: vier van de tien.'*

'Pff,' siste Vijf. 'Moeilijk te verslaan: vier van de tien? We hebben het opgenomen tegen veel gevaarlijkere monsters. We brengen het er vast wel goed vanaf.' Hij keek Zeven van opzij aan. 'Ja toch?'

Feniks fronste naar hem. Vanaf het moment dat ze erachter waren gekomen dat Zeven een Zieneres was, worstelden ze allemaal met de verleiding haar te vragen wat ze in hun toekomst zag, want ze wisten hoe ongemakkelijk ze zich erbij voelde.

Zeven schudde haar hoofd langzaam. 'Ik heb n-niks gezien, Vijf. Sorry.'

Hij haalde zijn schouders op en deed zijn best om onbezorgd over te komen. 'Oké,' zei hij, en hij trok zijn zwaard. 'Het is tijd om Zeven een foutloze les te geven in de manier waarop je een randworm onschadelijk maakt.'

Naast hem spande Zes zijn boog en Feniks trok de bijlen van haar rug.

Ze keek naar Wiebel. ‘Blijf jij maar bij Zeven.’ De kleine eekhoornpootjes verkrampden op haar schouder en hij kneep zijn oogjes samen. Het was duidelijk dat hij bleef zitten waar hij zat. ‘Wat jij wilt,’ verzuchtte ze. En vervolgens richtte ze zich tot de anderen: ‘Kom op, we gaan.’

‘Succes!’ riep Zeven hen na. ‘N-Niet dat jullie het nodig hebben,’ voegde ze er snel aan toe.

Feniks ademde diep in en stapte het platform op.

Hoofdstuk 2

‘Hadden ze het nou maar niet rood geschilderd,’ mompelde Zes.

‘Ja, nogal opzichtig, hè?’ zei Vijf, en hij grimaste.

‘Zo is het makkelijker voor de zwevers om het vanuit de lucht te zien,’ legde Feniks uit.

Het bloedrode hout, gladgeschaafd als leisteen, strekte zich voor hen uit in de eindeloze zee van blauw.

Toen het hout onder haar voeten kraakte, kromp Feniks’ maag ineen en ze concentreerde zich meteen op haar bijlen, hun vertrouwde gewicht voelde geruststellend aan in haar handen.

Naast haar floot Vijf zachtjes. ‘Niet echt een bemoedigende gedachte dat alleen deze planken ons van de afgrond scheiden,’ zei hij. ‘Hoe hoog bevinden we ons hier ook alweer volgens stamhoofd Zweefvlieger?’

‘Daar kunnen we maar beter niet aan denken,’ verklaarde Zes, die aan Feniks’ andere kant stond, terwijl hij heel voorzichtig een stap zette.

Het uiteinde van het platform was ongeveer drie meter van hen vandaan.

Feniks speurde de planken af om te zien of ergens iets afweek om de randworm te ontdekken. Vijf gebruikte zijn zwaard om het bij elke stap een stukje voor zich uit in het hout te steken. En Zes deed hetzelfde maar dan met een pijl. ‘Nog steeds niks,’ fluisterde Vijf terwijl hij de punt van zijn zwaard in een volgende plank stak. Nu was er geen spoortje meer te bekennen van de grappenmaker die hij meestal was. Zijn gezicht stond gespannen en alert.

Tweënhalf meter van de rand vandaan.

Voorzichtig liep Feniks voetje voor voetje verder, het enige wat ze zag, was het rode hout. Wiebel zat nerveus en stilletjes op haar schouder en tuurde ook naar de rood geschilderde ondergrond.

Twee meter.

Zes stak zijn pijl in een nerf van het hout, maar het maakte bijna geen geluid.

Anderhalve meter.

Feniks probeerde niet steeds naar de rand en de uitgestrekte blauwe hemel te kijken die hun wachtte als ze een fout maakten.

Eén meter.

De zweetdruppeltjes stonden op Vijfs voorhoofd. ‘We moeten al heel dicht bij de randworm zijn,’ fluisterde hij terwijl hij zijn zwaard weer naar voren stak.

‘Daar!’ Plotseling wist Feniks het zeker: ze zag een minieme verandering in het patroon van het hout, die je nooit zou opmerken als je niet heel aandachtig keek. Ze strekte haar arm en pakte Zes bij zijn pols, vlak voordat de punt van zijn zwaard de grond zou raken.

‘Hier?’ vroeg Zes zo zacht mogelijk. ‘Ja, ik zie het ook!’

Ze deden allebei tegelijk een stap naar achteren. Het had erop geleken dat de rand van het platform zich ongeveer anderhalve meter voor hen bevond. Maar in werkelijkheid was het niet meer dan een halve meter. Nog maar één stap en ze zouden zijn gevallen, en dat hadden ze zeker niet overleefd.

Het was doodstil om hen heen; zelfs de wind leek zijn adem in te houden. Toen zette Vijf zich ineens heel hard af en sprong naar voren. Hij stak zijn zwaard diep in het monster vlak voor hun voeten en deinsde meteen weer naar achteren terwijl een furieuze kreet de stilte verbrak.

Zij aan zij schuifelden Vijf, Zes en Feniks verder achteruit toen een onvoorstelbaar vreemde rimpeling zich verspreidde vanuit de wond die Vijf het monster had toegebracht. De rode planken rim-

pelden golvend en kronkelend op terwijl de kleur en de structuur veranderden. Even later werd vlak voor hen een ruig schubbig wezen zichtbaar. Hij bekeek hen met zijn gele ogen dreigend, terwijl zijn lijf en poten zich aanspanden, klaar voor de aanval.

‘Kijk uit!’ riep Vijf toen de zweepachtige staart naar hen uithaalde. Feniks dook net op tijd weg en voelde de lucht boven haar hoofd trillen. Wiebel was verstandig en koos dit moment om in haar berenvachtjas weg te kruipen.

De randworm had nu zijn ware gedaante aangenomen en kwam naar voren, zijn bek opengesperd en zijn tanden glibberig van iets wat op schimmel leek. Zijn adem stonk zo dat Vijf ervan moest overgeven.

‘Getver!’ bracht hij hijgend uit.

Ze waren even afgeleid en het monster maakte slim gebruik van dat moment. Snel als de bliksem haalde hij met zijn staart naar hen uit, en hij had Vijf doorboord als Feniks niet voor hem was gesprongen en met haar bijl een aantal giftige weerhaakjes had weten weg te slaan. Krijsend draaide hij bij haar vandaan, het donkergroene bloed gutste uit zijn wond.

Haar sprong had haar verder doen landen dan eigenlijk haar bedoeling was geweest en plotseling stond ze pal voor de rand van het platform, met het monster tussen haar, Vijf en Zes in.

‘Niet naar achteren stappen!’ gilde Zes, en de kleur trok weg uit zijn gezicht.

Feniks klemde haar kiezen op elkaar om te voorkomen dat ze hem geërgerd zou afsnauwen en ze dwong zichzelf zich op het monster te concentreren. Maar de vonk van ergernis verdween niet en met groeiende afschuw voelde ze de hitte van haar vuur opkomen.

Nee, nee, née!

Ze omklemde haar bijlen steviger en ademde diep in om zichzelf te kalmeren, maar het was te laat. Hete vuurdraden ver-

spreidden zich kronkelend door haar hele lichaam. Ze voelde het vuur hoog opblazen, met elke hartslag heviger en dwingender verlangend bevrijd te worden.

De timing had niet slechter kunnen zijn.

Het monster liet zijn blik heen en weer gaan tussen de drie Jagers, terwijl hij inschatte wie de makkelijkste prooi was.

Feniks probeerde diep en regelmatig in en uit te ademen, want dat hielp bij het terugdringen van haar vuur. Normaal gesproken sloot ze haar ogen en ging ze op een rustige plek zitten als dit gebeurde. Maar dat kon nu niet, en dat leek het vuur te weten. Het laaide steeds krachtiger in haar op, totdat haar handen pijnlijk tintelden en het zweet op haar voorhoofd stond.

‘Kom op, Wormpie,’ zei Vijf tussen op elkaar geklemde kiezen terwijl hij met Zes naar achteren stapte, in de hoop het monster bij Feniks weg te leiden en haar iets meer ruimte te geven. ‘Je moet óns hebben.’

Even leek het erop dat het zou werken. Het monster kroop naar de jongens toe, maar draaide zich plotseling weer naar Feniks om, zijn vele poten wazig door de snelle beweging terwijl hij zijn gewonde staart naar voren zwiepte en Feniks’ voeten onder haar vandaan probeerde te slaan.

Ze reageerde traag, aangezien ze haar aandacht moest verdelen tussen het monster en het vuur dat op het punt stond onbeheersbaar los te barsten. Met een gemene uithaal van haar bijl wist ze het maar net voor elkaar te krijgen de punt van zijn staart af te hakken. Ze trapte naar het kronkelende beest toen het zich op haar stortte, maar ze trapte mis en hij botste keihard tegen haar knieën aan.

‘NEE!’ Zevens schreeuw klonk van heel ver weg.

Bijna in slow motion voelde Feniks dat ze haar evenwicht verloor, ze zwaaide wild met haar armen en haar bovenlijf boog naar achteren. Toen ze samen met de randworm over de rand van het platform viel, zag ze niets anders meer dan de blauwe lucht.

Hoofdstuk 3

'Feniks!' gilde Zes.

Met een uiterste krachtsinspanning draaide ze zich in de lucht om en sloeg haar bijl door het overgebleven deel van de staart van het monster, in de rand van het houten platform. Ze bungelde aan het handvat en zocht met haar voeten naarstig naar houvast, terwijl haar lichaam boven een schijnbaar eindeloze diepte hing, de wolken wervelend onder haar.

Haar vuur doofde toen een golf van ijskoude paniek haar overviel. Enkel haar bijl behoedde haar voor een val. Haar hart roffelde en het zweet prikte in haar ogen terwijl ze zich met alles wat ze in zich had vastklampte aan het handvat. Naast haar kronkelde de randworm furieus en Feniks hoorde een angst-aanjagend krakend geluid, waarna ze voelde dat het lemmet van haar bijl langzaam begon los te komen uit de planken die haar droegen.

Lamgeslagen door de paniek zag ze de tanden van de randworm vanuit haar ooghoeken glinsteren toen hij zich omdraaide om naar haar te happen. Ze haalde met de bijl in haar andere hand in een reflex naar hem uit. Hij krijste opnieuw en kronkelde nog heviger, in een wanhoopspoging zich te ontdoen van het wapen dat in hem stak. Feniks voelde de andere bijl nog iets losser komen onder het gewicht van de randworm en haarzelf. Met een harde gil sjarde ze zichzelf verder omhoog, elke spier in haar arm pijnlijk gespannen, terwijl ze tegen de dodelijke invloed van de zwaartekracht vocht die aan haar trok. Iets greep haar andere

arm vast en hees haar woest omhoog. En toen lag ze languit op haar buik op de door de zon verwarmde rode planken, terwijl de geluiden van Vijf en Zes die met de randworm afrekenden hard in haar oren klonken.

Ze ademde langzaam en diep in om haar wild bonzende hart te kalmeren en haar handen te laten stoppen met beven.

‘Gaat het wel, Feniks?’ Iemand trok haar verder het platform op en toen ze haar ogen opendeed, staarde ze in het bange gezicht van Zeven, haar rode haren zwiepend in de wind die plotseling was opgestoken.

‘Ja hoor,’ loog ze. Ze kon niet geloven wat er was gebeurd. Haar macht was op het slechtste moment opgelaaid, dat had haar afgeleid en het was bijna haar dood geworden.

Zeven was zo opgelucht en blij dat ze moest lachen. ‘Vijf heeft je n-net op tijd omhoog weten te trekken. Als hij dat niet had gedaan...’ Ze hoefde haar zin niet af te maken.

‘Krakende vrieskou, zeg,’ mompelde Vijf, ze kon alleen zijn knieën zien toen hij op het platform neerplofte. ‘Dat scheelde niet veel.’

Zes liet zich naast hen op de grond zakken. ‘Ik dacht even dat je was gevallen, Feniks. Ik...’ Zijn woorden verstomden.

‘Dat dacht ik zelf ook,’ gaf Feniks toe, en haar stem verraadde hoe overstuur ze was. Ze ging rechtop zitten. Wiebel stak zijn kopje uit haar berenvachtjas en keek met grote schrikogen naar de anderen.

‘O, Wiebel,’ verzuchtte ze terwijl ze zijn wang kroelde. ‘Was je maar bij Zeven gebleven, ik had niets liever voor je gewild.’ De manier waarop hij naar haar keek, leek haar te vertellen dat hij het ermee eens was.

‘De info in *Magische wezens* klopt voor geen meter,’ mopperde Vijf terwijl hij het bloed van zijn zwaard veegde. ‘Het was veel moeilijker om dat monster uit te schakelen dan vier van de tien!’

‘Dat vroeg ik me ook al af,’ zei Zes, fronsend. Hij keek vluchtig naar Feniks. ‘Weet je zeker dat je de juiste getallen hebt onthouden?’

‘Is dit de manier waarop jullie me bedanken omdat ik het hele boek uit mijn hoofd heb geleerd?’ sputterde Feniks verontwaardigd.

‘Ja,’ antwoordde Vijf met een spotgrijns. ‘En als we terug zijn in Richel, ga ik die paragraaf zelf lezen.’

‘Waarom zou je daarmee wachten?’ snauwde Feniks. Ze knikte naar haar reisbuidel, die vlak bij de vleugelopslag lag. ‘Het zit daarin.’

Zes en Zeven staarden haar verbijsterd aan.

‘Je had het bij je, maar... je hebt het niet geraadpleegd?’ vroeg Zes.

‘Ik zei je toch dat ik het uit mijn hoofd ken!’ beet Feniks hem toe terwijl Vijf het zware boek uit haar buidel trok en het met een dreun op het houten platform liet vallen. Vervolgens ging hij weer bij de anderen zitten om het door te bladeren naar de paragraaf over randwormen, zonder dat hij zich iets aantrok van Feniks’ boze blik.

‘Moordzuchtig: vier van de tien,’ las hij voor. ‘Gevaarlijk: zes van de tien. Moeilijk te verslaan...’ Hij zette grote ogen op. ‘...zés van de tien!’

‘Wát?’ Zes boog zich over zijn schouder om het te kunnen lezen.

‘Je zei dat het *v*ier van de tien was!’ riep Vijf uit.

‘Echt niet!’ snauwde Feniks, en ze trok het boek uit zijn handen om de bladzijde aandachtig door te lezen. ‘Het kan gewoon niet dat ik het niet goed heb onthouden, zoiets...’ Ze stopte abrupt met praten toen ze de betreffende zin vond. ‘O...’

Wiebel keek verwijtend naar haar op.

Ze kromp ineen en sloeg het boek vlug dicht. ‘Nou ja. Er is

niks ergs gebeurd.’ Ze had luchtig willen overkomen, maar haar stem klonk gespannen, zelfs in haar eigen oren.

‘Niks ergs?’ Vijf gaapte haar aan. ‘Heb je gezién wat er net is gebeurd? Als ik er niet was geweest om je te redden –’

‘Alle mekkerende malloten bij elkaar!’

Iedereen sprong geschrokken op van het gebulder toen stamoudste IJspiegel stampend met zijn voeten over het platform naar hen toe liep, met een gevaarlijk boze blik in zijn ogen. ‘Konden jullie dat kleine randwormpie er verdikkeme niet nóg beroerder uit laten zien?’